PRÀCTICA 1

Canvia el temps verbal del text de passat a present

Previnguda

Previnguda, havia programat el despertador perquè sonara extremadament d'hora. Només sentir-lo es posà dempeus […]. S'adonà que encara faltava una bona estona perquè eixira el tren que havia triat, minuciosament, la nit anterior. Des de sa casa fins a l'estació només hi havia cinc minuts, però, previnguda, decidí marxar quan en faltaven més de vint. Poc abans d'arribar-hi, sentí un xiulet. Pensà que es tractava d'un comboi anterior. Tot i això apressà el pas, va traure el bitllet amb rapidesa i muntà en l'últim vagó. Somrigué satisfeta per haver afegit un quart d'hora al lapse que havia previst entre el moment que aplegaria a la destinació i el moment d'acudir a la cita.

Ja a la ciutat, pensà d'agafar l'autobús, però, previnguda, preferí un taxi: li evitava possibles complicacions […].

El taxi la deixà a la vorera d'enfront de l'edifici. Mirà el rellotge. Li restava una hora. Havia calculat quin seria el millor moment per a presentar-s'hi. No era bo fer-ho molt aviat, perquè denota impaciència, ni tampoc amb el temps just, signe inequívoc d'indolència. Tres minuts era perfecte. Entrà en un bar que hi havia a unes passes […]. Mirà de reüll una tauleta, buida, que hi havia a tocar de la finestra […]. Mentre hi esperava, calculà que necessitaria dos minuts per a pagar la consumició a la barra, creuar el carrer, i estar a l'entrada quinze segons abans que faltaren justament tres minuts. Però, previnguda, s'alçà i pagà, no fóra cas que després el cambrer estiguera enfeinat.

Asseguda, mirava la porta d'enfront, mentre, discretament, controlava els temps del semàfor que hi havia només eixir del bar […].

Faltaven exactament quatre minuts, quan va posar el peu a la vorera. Arribant al rastell, l'homenet verd s'il·luminà, amb tal precisió que no hagué ni de canviar el pas. Decidida, s'adreçà a la meta. Des de mitjan carrer, observà amb un cert desassossec un cartell enganxat al vidre. Era un foli reutilitzat. A contraclaror, s'endevinava mecanografiat a la part de dins; a la de fora, escrit amb unes lletres majúscules tosques i descurades, potser a causa de la pressa, s'hi podia llegir un rètol devastador: «Tancat per defunció».

Es quedà palplantada, sense saber què fer. Odià profundament la gent que moria quan li venia de gust.

Lozano, Urbà (2006) *Femení singular*, Alzira, Bromera, pp. 13-16 (adaptació).